

حضرت آیت الله هاشمی رفسنجانی رئیس محترم مجمع تشخیص مصلحت نظام

در اجرای اصل یکصد و دوازدهم (۱۱۲) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران مصوبه جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ ۱۳۹۱/۷/۱۹ مجلس شورای اسلامی که تحت عنوان طرح بیمه بیکاری و حمایت از بیکاران متقاضی کار به مجلس تقدیم گردیده بود، بر اساس تصمیم جلسه علنی روز سه شنبه مورخ ۱۳۹۱/۱۲/۱ با در نظر گرفتن مصلحت نظام و عدم تأمین نظر شورای محترم نگهبان همراه با کلیه سوابق به شرح پیوست ارسال می گردد. یادآوری می نماید:

۱- فصول اول و سوم طرح و کلیه مواد فصل دوم به جز ماده (۱۱) به تأیید شورای محترم نگهبان رسیده است.

۲- در اجرای تبصره (۱) ماده (۱۴۶) آیین نامه داخلی مجلس کمیسیونها می توانند گزارش طرحها و لوایح مشابه یا با موضوع مشترک و نزدیک به هم را در یک گزارش به مجلس ارائه نمایند.

ایراد شورای محترم نگهبان مربوط به ماده (۱۱) از فصل دوم طرح مصوبه مجلس است و این ماده به فصل دوم اختصاص دارد. دولت محترم طی نامه شماره ۴۱۳۳۸/۱۶۹۶۳۱ مورخ ۱۳۹۰/۸/۲۸ لایحه بیمه بیکاری را که ناظر به فصل دوم است به مجلس شورای اسلامی تقدیم نمود که ضمن ماده (۵) آن پرداخت یک درصد (۱٪) مزد بیمه شده به عنوان حق بیمه بیکاری پذیرفته شده است. هیأت وزیران در جلسه مورخ ۱۳۹۱/۳/۲۱ خود مجدداً این لایحه را در اجرای ماده (۱۴۰) آیین نامه داخلی تصویب و در آغاز دوره نهم به مجلس تقدیم کرده است. «متن لایحه دولت ضمیمه است.»

۳- مذاکرات مجلس در ارتباط با نظرات شورای محترم نگهبان به ترتیب تاریخ ضمیمه می باشد.

علی لاریجانی

طرح بیمه بیکاری و حمایت از بیکاران متقاضی کار

فصل اول - کلیات

ماده ۱- به منظور حمایت از بیکاران غیر ارادی و متقاضی کار اعم از مشمولان قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴/۴/۳، قانون کار مصوب ۱۳۶۸/۷/۲، مقررات خاص مناطق آزاد تجاری، صنعتی و ویژه اقتصادی، اشخاص حقیقی طرف قرارداد دستگاههای اجرائی موضوع ماده (۵) قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶/۷/۸ و قوای سه گانه و براساس اصل بیست و نهم (۲۹) و بند (۲) اصل چهل و سوم (۴۳) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، صندوقی تحت عنوان «صندوق بیمه بیکاری و بیکاران متقاضی کار» که در این قانون به اختصار صندوق نامیده می شود، تشکیل می گردد. تبصره- اشخاص حقیقی طرف قرارداد نهادها، مؤسسات، تشکیلات، سازمانها و پروهای مسلح که به طور مستقیم زیر نظر مقام رهبری اداره می شوند، در صورت موافقت ایشان با ترتیباتی که معین می گردد، مشمول این قانون می باشند.

ماده ۲- بیکار موضوع فصل دوم این قانون بیمه شده ای است که رابطه کاری وی با کارفرما بدون میل و اراده او قطع شده و خود، متقاضی کار است.

ماده ۳- بیکار متقاضی کار موضوع فصل سوم این قانون فرد ذکوری است که به سن بیست و پنج سالگی رسیده، و یا فرد انثائی می باشد که سرپرست خانوار، بدسرپرست یا خود سرپرست است و حرفه یا مهارتی دارد که به تأیید سازمان آموزش فنی و حرفه ای رسیده است و در مراکز کاریابی دولتی تعیین شده از سوی وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی ثبت نام کرده و حداقل به مدت یک سال پیگیر اشتغال خود باشد و پرداخت حق بیمه یا سابقه اشتغال برای وی الزامی نیست.

ماده ۴- بیمه بیکاری و حمایت از بیکاران متقاضی کار، در زمره حمایت های اجتماعی است و دولت ملزم به اجرای آن است. صندوق تأمین اجتماعی مکلف است با دریافت حق بیمه مقرر، آن را به صندوق پرداخت کند. صندوق مکلف است به بیمه شدگانی که طبق

بیست

مقررات این قانون بیکار می‌باشند، مقرری پرداخت نماید. اتباع خارجی به‌جز مواردی که مطابق مقررات بین‌المللی مورد پذیرش جمهوری اسلامی ایران است، بازنشستگان، موظفین، دریافت‌کنندگان هرگونه مستمری و همچنین خویش‌فرمایان و کارفرمایانی که بیمه‌پرداز نیستند، از شمول مقررات این قانون مستثنی می‌باشند.

ماده ۵- صندوق دارای شخصیت حقوقی مستقل و وابسته به وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی است و هیأت‌مدیره آن مرکب از پنج‌نفر به شرح زیر است:
الف - دونفر آشنا به بخش تعاون، روابط کار و تأمین اجتماعی با معرفی وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی

ب - یک نفر نماینده کانون عالی کارفرمایی

پ - یک نفر نماینده کانونهای عالی کارگری

ت - یک نفر نماینده کارمندان و صندوقهای بازنشستگی با معرفی معاونت توسعه مدیریت و سرمایه انسانی رئیس جمهور

تبصره - نحوه اداره و اساسنامه صندوق براساس مقررات این قانون با مشورت اولین هیأت‌مدیره صندوق توسط وزارتخانه مذکور پیشنهاد می‌شود و با رعایت اصل هشتاد و پنجم (۸۵) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران به تصویب هیأت وزیران و تأیید شورای نگهبان می‌رسد.

فصل دوم - مشمولین بیمه بیکاری

ماده ۶- کلیه شاغلان در مشاغل با قراردادهای کار موقت و غیرموقت یا ثابت، رسمی، پیمانی و کارمعیین حسب مورد موضوعات تبصره ماده (۳۰) قانون کار مصوب ۱۳۶۹/۸/۲۹ مجمع تشخیص مصلحت نظام، ماده (۵۰) قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶/۷/۸ و بند (د) ماده (۵۰) قانون برنامه پنجساله پنجم توسعه جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۸۹/۱۰/۱۵ که ظرف یک‌سال قبل از وقوع بیکاری حداقل شش ماه سابقه پرداخت حق بیمه بیکاری داشته باشند و در این قانون «بیمه شده» نامیده می‌شوند با رعایت جدول ماده (۱۷) این قانون، از مقرری بیمه بیکاری برخوردار می‌گردند.

ماده ۷- بیمه شدگانی که به علت تغییرات ساختار اقتصادی واحد مربوط، به تشخیص دستگاههای ذی ربط و تأیید شواری عالی کار، بیکار موقت شناخته شوند نیز مشمول مقررات این قانون می باشند.

به منظور تشویق کارفرمایانی که طرح اصلاح ساختار واحدهای کاری آنان به تأیید کمیته تخصصی مربوط دارای توجیه اقتصادی است و از محل منابع صندوق، ردیف اعتباری پیش بینی شده در بودجه سالانه کشور، صندوق توسعه ملی و منابع بانکی، تسهیلاتی در اختیار آنان قرار می گیرد.

ضوابط و نحوه اعطاء تسهیلات موضوع این ماده و همچنین ترکیب کمیته تخصصی و وظایف اعضاء آن نیز به موجب آیین نامه این فصل تعیین می شود.

در صورت عدم اجرای طرح تغییر ساختار توسط کارفرما و یا عدم اعاده به کار شاغلان، کلیه هزینه های اجرائی و مبلغ مقرری که پرداخت گردیده از کارفرمای واحد ذی ربط مطالبه و در صورت عدم پرداخت، برابر ضوابط ماده (۵۰) قانون تأمین اجتماعی مصوب ۱۳۵۴/۴/۳ وصول می شود.

ماده ۸- کارفرمایان بیمه پرداز و بیمه شدگان فاقد کارفرما، در صورتی می توانند تحت پوشش بیمه بیکاری قرار گیرند که علاوه بر پرداخت حق بیمه سهم کارفرما موضوع ماده (۱۱) این قانون علت بیکاری آنان به تشخیص صندوق، غیرارادی و از مواردی مانند شرایط بازار و از دست رفتن سرمایه ناشی شده باشد.

ماده ۹- بیمه شدگانی که به علت قوه قهریه و بروز حوادث غیرمترقبه از قبیل سیل، زلزله، جنگ و آتش سوزی بیکار می شوند با معرفی واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی محل، از مقرری بیمه بیکاری استفاده می کنند.

ماده ۱۰- تشخیص استحقاق مقرری بیمه بیکاری، براساس مقررات این قانون، بر عهده صندوق است.

ماده ۱۱- حق بیمه بیکاری به میزان چهاردرصد (۴٪) مزد یا حقوق بیمه شده است که سه درصد (۳٪) آن توسط کارفرما و یک درصد (۱٪) توسط دولت تأمین و پرداخت می شود.

ماده ۱۲- چگونگی پرداخت و وصول حق بیمه بیکاری، تکالیف بیمه شده و کارفرما و همچنین نحوه رسیدگی به اعتراض، تخلفات و سایر مواردی که در این قانون تصریح نشده است، براساس قوانین و مقررات مربوط حسب مورد در تأمین اجتماعی و بازنشستگی کشوری و لشکری است.

ماده ۱۳- بیمه شدگان بیکار در صورت احراز شرایط زیر استحقاق دریافت مقرری بیمه بیکاری را دارند:

الف- بیمه شده به جز مشمولان موضوع ماده (۹) این قانون قبل از بیکار شدن حداقل شش ماه سابقه پرداخت حق بیمه داشته باشد.

ب- بیمه شده بیکار مکلف است ظرف سی روز از تاریخ بیکاری با اعلام وضعیت بیکاری به واحدهای تعاون، کار و رفاه اجتماعی، آمادگی خود را برای اشتغال در مهارت خود و یا مشابه آن اطلاع دهد. واحد مربوطه موظف است حداکثر تا پانزده روز نظر خود درخصوص امکان اشتغال و یا عدم اشتغال «بیمه شده» را به بیکار اعلام نماید. عدم اعلام نظر، به منزله تأیید بیکاری «بیمه شده» می باشد.

مراجعه بعد از سی روز با عذر موجه و ارائه مستندات و تأیید اداره کل تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان، بلامانع است.

پ- بیمه شده بیکار مکلف است در دوره های کارآموزی که توسط واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی یا سایر واحدهای ذی ربط مورد تأیید وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی تعیین می شود، شرکت کند و هر دو ماه یکبار گواهی مربوطه را به واحد مذکور تسلیم نماید.

ماده ۱۴- در صورت اشتغال بیمه شده در مشاغلی با حقوق و مزایای کمتر از مقرری بیمه بیکاری، مابه التفاوت آن توسط صندوق پرداخت می شود. مدت اشتغال مقرری بگير

مشمول این ماده، جزء سابقه خدمت یا اشتغال وی محسوب می‌شود و مشمول مقررات قانون کار است. این مدت از استحقاق زمان بیمه بیکاری او کم می‌شود.

ماده ۱۵- هر بیمه‌شده تا یک‌سال از آغاز دریافت مقرری بیمه‌بیکاری مشمول سابقه پرداخت حق‌بیمه از نظر بازنشستگی می‌باشد، اما به لحاظ از کارافتادگی و فوت در تمام مدت مقرری بیمه‌بیکاری، تحت پوشش است. در صورت اشتغال «بیمه‌شده» قبل از پایان مدت مشمول مقرری بیمه‌بیکاری موضوع ماده (۱۷) این قانون، مدت باقیمانده برای آینده ذخیره می‌شود. مقرری‌بگیرانی که در مشاغل سخت و زیان آور مشغول کار بوده و پس از دریافت مقرری مجدداً در همان مشاغل مشغول کار می‌گردند مدت دریافت مقرری، شرط توالی اشتغال آنان در مشاغل سخت و زیان آور را مخدوش نمی‌کند.

ماده ۱۶- بیمه‌شده در صورت عدم اشتغال بعد از انقضاء مدت پرداخت مقرری بیمه بیکاری، در صورت داشتن شرایط، براساس مقررات فصل سوم این قانون، تحت پوشش حمایت‌های فصل مذکور قرار می‌گیرد.

ماده ۱۷- مجموع مدت برخوردارگی از مقرری بیمه‌بیکاری براساس سابقه پرداخت حق بیمه‌بیکاری برای مجردها حداقل شش ماه و حداکثر سی‌وهشت ماه و برای متأهلان حداقل دوازده ماه و حداکثر پنجاه‌ماه مطابق جدول زیر است:

حداکثر مدت برخوردارگی از مقرری با احتساب دریافتی‌های قبلی (ماه)		سابقه پرداخت حق‌بیمه بیکاری
متأهل یا متکفل	مجرد	
۱۲ ماه	۶ ماه	از ۶ ماه تا پایان ۲۴ ماه
۱۶ ماه	۱۰ ماه	از ۲۵ ماه تا پایان ۶۰ ماه
۲۰ ماه	۱۴ ماه	از ۶۱ ماه تا پایان ۹۰ ماه
۲۴ ماه	۱۸ ماه	از ۹۱ ماه تا پایان ۱۲۰ ماه
۲۸ ماه	۲۲ ماه	از ۱۲۱ ماه تا پایان ۱۵۰ ماه
۳۲ ماه	۲۶ ماه	از ۱۵۱ ماه تا پایان ۱۸۰ ماه
۳۸ ماه	۳۰ ماه	از ۱۸۱ ماه تا پایان ۲۱۰ ماه
۴۴ ماه	۳۴ ماه	از ۲۱۱ ماه تا پایان ۲۵۲ ماه
۵۰ ماه	۳۸ ماه	از ۲۵۳ ماه به بالا

تبصره ۱- بیمه‌شدگان بیکار با حداقل پنجاه‌وشش سال سن و حداقل بیست‌ویک سال سابقه پرداخت حق بیمه‌بیکاری، در صورت عدم اشتغال می‌توانند تا رسیدن به سن بازنشستگی (شصت‌سال)، از مقرری بیمه‌بیکاری برخوردار و بازنشسته شوند.

تبصره ۲- بیمه‌شدگان بیکار و دارای معلولیت بالای پنجاه درصد (۵۰٪) و بیماران دارای حداقل پنجاه درصد (۵۰٪) از کارافتادگی با تأیید کمیسیون پزشکی صندوق، با حداقل چهل‌وشش سال سن و حداقل شانزده سال سابقه پرداخت حق بیمه‌بیکاری، در صورت عدم اشتغال تا چهار سال می‌توانند از مقرری بیمه‌بیکاری برخوردار و با بیست‌سال سابقه بازنشسته شوند.

ماده ۱۸- میزان مقرری روزانه بیمه‌شده بیکار معادل پنجاه‌وپنج درصد (۵۵٪) متوسط مزد، حقوق، کارمزد و یا حقوق اظهار شده مبنای پرداخت حق بیمه است. به مقرری افراد متأهل یا متکفل مشروط بر این‌که در هر حال مجموع دریافتی وی از حداقل دستمزد کمتر و از هشتاد درصد (۸۰٪) متوسط مزد یا حقوق او بیشتر نباشد، معادل ده درصد (۱۰٪) حداقل دستمزد افزوده می‌شود.

تبصره ۱- متوسط مزد یا حقوق روزانه «بیمه‌شده» بیکار به منظور محاسبه مقرری بیمه‌بیکاری عبارت از جمع کل دریافتی «بیمه‌شده» و یا حقوق اظهار شده ظرف نود روز آخر، قبل از بیکاری تقسیم بر روزهای کار است. در صورتی که بیمه‌شده ظرف نود روز قبل از بیکاری مدتی از غرامت دستمزد استفاده نموده باشد، متوسط مزدی که مبنای محاسبه غرامت دستمزد قرار گرفته به منزله دستمزد تلقی و در محاسبه منظور می‌شود. خویش‌فرمایان یا کارفرمایان مشمول این قانون به تناسب پرداخت حق بیمه که مبنای آن نباید از دو برابر حداقل دستمزد زمان پرداخت بیشتر باشد، می‌توانند از مزایای این قانون بهره‌مند شوند.

تبصره ۲- چنانچه حقوق سه ماه آخر بیمه‌شده نسبت به یک سال حقوق قبل از بیکاری افزایش غیر معمول داشته باشد مبنای محاسبه، متوسط دستمزد حقوق و مزایای یک سال آخر است.

ماده ۱۹- «بیمه‌شده» بیکار و افراد تحت تکفل وی در مدت دریافت مقرری بیمه بیکاری حسب مورد از خدمات درمانی تأمین اجتماعی و بیمه خدمات درمانی مربوط استفاده می‌کنند.

ماده ۲۰- در موارد زیر مقرری بیمه‌بیکاری قطع می‌شود:

الف- به جز مشمولین موضوع ماده (۱۴) این قانون «بیمه‌شده» مجدداً اشتغال به کار یابد.
ب- بنا بر اعلام واحدهای موضوع بند (پ) ماده (۱۳) این قانون، بیمه‌شده بدون عذر موجه از شرکت در دوره‌های کارآموزی خودداری نماید.
پ- «بیمه‌شده» از قبول شغل مربوط به مهارت او یا شغل مشابه پیشنهادی خودداری ورزد.

ت- «بیمه‌شده» مشمول استفاده از حقوق بازنشستگی، از کارافتادگی یا وظیفه باشد.
ث- «بیمه‌شده» به نحوی از انحاء با دریافت مزد تمام یا بخشی از ایام بلا تکلیفی به کار اعاده گردد. در اینصورت معادل مقرری دریافتی، به صندوق عودت می‌شود و ایام برخوردارگی موضوع ماده (۱۷) این قانون به تناسب حذف می‌گردد و در این صورت به تناسب سابقه کاری وی نیز محاسبه می‌شود.

تبصره ۱- در صورتی که پس از پرداخت و یا در حین پرداخت مقرری بیمه‌بیکاری، محرز گردد که بیکاری بیمه‌شده ناشی از میل و اراده او بوده و یا بیمه‌شده اشتغال مجدد خود را مکتوم داشته است، صندوق تأمین اجتماعی و صندوقهای بازنشستگی ذی‌ربط حسب مورد نسبت به استرداد مقرری پرداختی در مدت زمان غیرمجاز اقدام می‌نمایند و مقرری‌بگیر ملزم به بازپرداخت می‌باشد.

تبصره ۲- دریافت کمک‌هزینه حین کارآموزی مانع برخوردارگی از مقرری بیمه بیکاری نیست.

ماده ۲۱- کارفرمایان موظفند فهرست مشاغل بلاتصدی خود را به مراکز خدمات اشتغال محل اعلام نمایند تا از سوی این مراکز نیروهای مورد نیاز محل‌های شغلی مذکور به استثناء رده‌های شغلی کارشناسی و بالاتر با معرفی بیکاران متقاضی کار مشمول این قانون تأمین گردد.

تبصره ۱- دولت مکلف است همه ساله منابع مورد نیاز برای طرحهای اشتغالزایی مقرری بگيران بیمه بیکاری را در بودجه سالانه کل کشور پیش بینی نماید و در اختیار صندوق قرار دهد.

تبصره ۲- بیمه شده های بیکار در اخذ پروانه های کسب و کار، موافقت اصولی و تأسیس واحدهای اقتصادی از دستگاههای اجرائی ذی ربط، با معرفی وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی در اولویت قرار دارند.

تبصره ۳- وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی در اجرای این قانون مکلف به تحقق آموزش مهارتهای مورد نیاز بازارکار و نیز بازآموزی و ارتقاء مهارت کارگران تحت پوشش بیمه بیکاری موضوع بند (پ) ماده (۱۳) این قانون از طریق مراکز دولتی و یا غیردولتی با استفاده از منابع صندوق و منابع پیش بینی شده خود می باشد.

ماده ۲۲- صندوق تأمین اجتماعی و سایر صندوقهای بازنشستگی حسب مورد مکلفند درآمدهای پیش بینی شده در این قانون را به همراه سایر حق بیمه های موضوع ماده (۲۸) قانون تأمین اجتماعی و کسور بازنشستگی وصول و به حساب صندوق واریز نمایند.

ماده ۲۳- هزینه های اداری و نیروی انسانی صندوق موضوع این فصل از محل درآمدهای ناشی از آن تأمین می گردد که در هر حال نباید از پنج درصد (۵٪) میزان مقرری پرداختی به بیمه شدگان توسط صندوق تجاوز نماید.

ماده ۲۴- قانون بیمه بیکاری مصوب ۱۳۶۹/۶/۲۶ از تاریخ لازم الاجراء شدن این قانون لغو می گردد و بیمه شدگانی که تاریخ وقوع بیکاری آنان قبل از تاریخ مذکور باشد نیز تحت شمول مقررات این قانون قرار می گیرند.

ماده ۲۵- آیین نامه اجرائی این فصل حداکثر ظرف سه ماه از تاریخ ابلاغ قانون توسط وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی، تهیه می شود و به تصویب هیأت وزیران می رسد.

فصل سوم - حمایت از بیکاران متقاضی کار

ماده ۲۶- مقررات این فصل شامل هر فرد بیکاری می‌شود که در ماده (۳) این قانون تعریف شده است.

تبصره ۱- مقرری کمک هزینه بیکاری برای بیکاران متقاضی کار به منظور حمایت از اقشار آسیب‌پذیر و بسط عدالت اجتماعی پرداخت می‌گردد و حقوق تلقی نمی‌شود.
تبصره ۲- افراد واجد شرایط در صورتی از حمایت این قانون برخوردار می‌شوند که تحت پوشش نهاد حمایتی دیگری نباشند.

تبصره ۳- مشمولان موضوع ماده (۱۶) این قانون که مدت بیمه‌بیکاری آنان منقضی شده است در صورت داشتن شرایط برابر مقررات این فصل مورد حمایت قرار می‌گیرند.

تبصره ۴- بیکاران متقاضی کار و خانواده و افراد تحت تکفل آنان در مدت دریافت کمک‌هزینه بیکاری تحت پوشش خدمات درمانی بیمه تأمین اجتماعی و در صورت دارا بودن سابقه سایر بیمه‌های درمانی، تحت پوشش همان بیمه درمانی قرار می‌گیرند. صندوق موظف است هزینه‌های ناشی از اجرای این تبصره را به خدمات درمانی مربوطه پرداخت نماید.

ماده ۲۷- بیکار متقاضی کار باید حداقل یک‌سال کارت بیکاری داشته و در انتظار کار باشد.

ماده ۲۸- تشخیص و معرفی بیکاران مشمول این قانون که درخواست و مدارک خود را به مراکز خدمات اشتغال واحدهای تعاون، کار و رفاه اجتماعی تحویل نموده‌اند، برعهده وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی است. مشمولان این قانون با معرفی کتبی واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی محل، مورد حمایت قرار می‌گیرند.

ماده ۲۹- بیکاران مشمول این قانون در اخذ پروانه‌های کسب‌وکار، موافقت اصولی و تأسیس واحدهای اقتصادی از دستگاههای اجرایی ذی‌ربط با معرفی واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی استان در اولویت قرار دارند. دستگاههای ذی‌ربط در محدوده اختیارات خود، مکلفند موافقت اصولی و پروانه کسب و کار برای مشمولان این قانون ارائه نمایند.

ماده ۳۰ - مراکز کاریابی دولتی یا خصوصی مکلفند کلیه افراد متقاضی کار را جهت حرفه‌آموزی و کسب مهارت‌های فنی به مراکز آموزشی اعم از مراکز آموزشی سازمان فنی و حرفه‌ای، کارخانجات و آزاد معرفی نمایند. مراکز آموزشی مذکور مکلفند نسبت به حرفه‌آموزی و کسب مهارت‌های فنی متقاضیان کار اقدام نمایند تا براساس نیاز بازار کار آموزش‌های لازم را کسب کنند. هزینه‌های مربوط از محل اعتبارات وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی و با کمک صندوق، تأمین می‌شود. مراکز خدمات اشتغال و کاریابی دولتی مکلفند کلیه جویندگان کار را ثبت‌نام کنند و با انجام مشاوره شغلی با توجه به استعداد فرد و نیاز بازار کار طی فرمی به مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای دولتی یا آزاد جهت آموزش و ارتقاء مهارت معرفی نمایند.

تبصره - بیکار متقاضی کار باید حداقل یک دوره از دوره‌های آموزش فنی و حرفه‌ای را گذرانده و دارای مدرک فنی و حرفه‌ای باشد. برای فارغ‌التحصیلان دانشگاهی و مراکز آموزش عالی و فارغ‌التحصیلان مراکز کار و دانش و فنی و حرفه‌ای که با تشخیص واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی محل، از مهارت‌های لازم برخوردارند؛ گذراندن دوره‌های مربوطه در مراکز آموزش فنی و حرفه‌ای الزامی نیست.

ماده ۳۱ - کلیه کارفرمایان و کارآفرینان مکلفند، فهرست محل‌های خالی شغلی را که ایجاد می‌شود به مراکز دولتی یا خصوصی خدمات اشتغال و کاریابی محل اعلام نمایند.

ماده ۳۲ - منابع مورد نیاز اجرای فصل سوم این قانون، در سال ۱۳۹۱ از محل دودرصد (۰.۲٪) اعتبارات بودجه عمومی موضوع ماده (۱۸۰) قانون برنامه پنجساله پنجم توسعه جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۸۹/۱۰/۱۵ که در اختیار معاونت برنامه‌ریزی و نظارت راهبردی رئیس‌جمهور قرار دارد تأمین و پرداخت می‌شود. در سال‌های بعد با پیش‌بینی در قوانین بودجه از محل پنجاه درصد (۵۰٪) درآمدهای موضوع ماده (۷) قانون هدفمندکردن یارانه‌ها مصوب ۱۳۸۸/۱۰/۱۵ تأمین می‌شود. همچنین نود درصد (۹۰٪) درآمد حاصل از دریافت خسارات و جریمه‌های ناشی از اشتغال اتباع خارجی بدون مجوز و کودکان و نوجوانان کمتر از پانزده سال و کمک‌های مردمی و سازمان‌های حمایتی داخلی و خارجی مانند بانک جهانی برای این منظور اختصاص می‌یابد.

تبصره ۱- دولت مکلف است ترتیبی اتخاذ نماید که در سال اول اجرای قانون، حداقل بیست درصد (۲۰٪) بیکاران متقاضی کار در کشور براساس اولویتهای زیر بالاترین امتیاز تحت پوشش قرار گیرند و به تدریج با اجرای مقررات این قانون ظرف سه سال به کلیه افراد واجد شرایط تعمیم یابد. پرداخت کمک هزینه بیکاری با در نظر گرفتن اولویتهای زیر آغاز می شود و سپس به سایر بیکاران تسری می یابد.

تبصره ۲- تأمین منابع مذکور در این ماده از آغاز اجراء از محل موضوع ماده (۷) قانون هدفمند کردن یارانهها مصوب ۱۳۸۷/۱۰/۱۵ با پیش بینی در بودجه سنواتی بلامانع است.

جدول امتیازات برای تعیین اولویتها :

امتیازات	میزان تحصیلات			آموزش فنی و حرفه ای			مدت زمان ثبت نام در مراکز کاریابی			معلولان	ایثارگران	زنان بدون سرپرست، بد سرپرست و سرپرست خانوار
	زیر دیپلم	دیپلم	فوق دیپلم	لیسانس	فوق لیسانس و بالاتر	یک دوره	دو دوره	سه دوره	تا یک سال			
۱۰	۱۵	۲۰	۲۵	۲۰	۵	۱۰	۲۰	۵	۱۰	۱۵	۱۰	۱۰

الف- کلیه مشمولان این قانون مکلفند در صورت تشخیص واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی، جهت ارتقاء سطح مهارت که با تأیید وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی تعیین می شود، شرکت کنند و گواهی آنرا هر دو ماه یکبار به شعب صندوق ارائه نمایند.

ب- امتیاز ایثارگری برای کلیه دارندگان حداقل شش ماه سابقه حضور در جبهه و یا اسارت و یا جانبازی با حداقل پنج درصد (۵٪) جانبازی با اعلام بنیاد شهید و امور ایثارگران محل لحاظ می شود.

ماده ۳۳- میزان مقرری کمک هزینه بیکاران متقاضی کار برای افراد مجرد معادل سی درصد (۳۰٪) و برای افراد متأهل یا متکفل معادل پنجاه درصد (۵۰٪) حداقل دستمزد مصوب شورای عالی کار در سال پرداخت است.

تبصره ۱- امتیاز معلولان با حداقل بیست درصد (۲۰٪) از کار افتادگی با اعلام سازمان بهزیستی استان است.

تبصره ۲- کمک هزینه بیکاری از شمول مالیات معاف است.

ماده ۳۴- در موارد زیر مقرری کمک هزینه بیکاری قطع می شود:

الف - زمانی که مقرری بگير اشتغال به کار یابد.

ب- بنابر اعلام واحد تعاون، کار و رفاه اجتماعی محل و سایر واحدهای ذریبط، مقرری بگير بدون عذرموجه از شرکت در دوره های کارآموزی خودداری نماید.

پ- مقرری بگير بیکاری از قبول شغل پیشنهادی خودداری نماید.

ت- پس از برقراری مستمری، به اعتیاد ابتلاء یابد و یا به طور قطعی محکوم به مجازات قاچاق مواد مخدر، سرقت یا کلاهبرداری شود. در مورد افراد متأهل مذکور و در خصوص واجدان شرایط متأهل که زندانی می باشند، حمایت موضوع این فصل با نظارت و اعلام حسب مورد توسط سازمان بهزیستی یا مددکاری زندان از طریق همسر، یا یکی از فرزندان و یا یکی از خویشاوندان نزدیک صورت می پذیرد.

ث- ده سال از بهره مندی حمایت های موضوع این فصل سپری شده باشد.

تبصره ۱- چنانچه مقرری بگير موضوع این فصل اشتغال به کار خود را مکتوم داشته و مقرری کمک هزینه بیکاری را دریافت کرده باشد، ملزم به بازپرداخت مقرری دریافتی از زمان اشتغال است.

تبصره ۲- دریافت کمک هزینه حین کارآموزی مانع استفاده از مقرری کمک هزینه بیکاری نیست.

ماده ۳۵- وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی و صندوق حسب مورد، مجری این قانون می باشند.

ماده ۳۶- آیین نامه اجرائی این فصل حداکثر ظرف سه ماه پس از ابلاغ قانون، توسط وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی تهیه می شود و به تصویب هیأت وزیران می رسد.

مصوبه فوق مشتمل بر ۳۶ ماده در جلسه علنی روز سه شنبه مورخ اول اسفندماه یکهزار و سیصد و نود و یک مجلس شورای اسلامی به تصویب رسید.

علی لاریجانی